

H. Hage: Grundlovens §§ 51 og 52 handle jo aabenbart kun om Statsudgifter og Statsindtægter, og alle de Bestemmelser, der findes i Grundloven om Magtfordelingen, angaae udelukkende Statsager; det er altsaa klart, at det, den ærede Rigsdagsmand vil udlede af bemeldte Paragrapher, ikke kan udledes af dem og heller ikke er blevet udledet af dem i den Nælle af Lar, Rigsdagen har virket. Forsamlingen tilligemed Regjeringen vilde hvert Lar have gjort sig skyldig i en Ulovlighed, dersom den havde fortolket Grundlovens §§ 51 og 52 saaledes, som det ærede Medlem nu forklarer dem, og dog troet, at Bestatningen i Kjøbstæderne foregaaer, som den burde. Det, jeg har talt om, det er, at efter de Principer, der ere nedlagte i Grundloven, er det urigtigt, at man ikke har et Massineri, hvorved man ved folkevalgte Mænd og Regjeringens Repræsentant i enkelte Tilfælde kan tage Beslutning. Nu er Formen overordentlig besværlig. Hvergang en Sag angaaer By og Land, maa man have et særligt Massineri for det enkelte Tilfælde, spørge hver enkelt Landcommune, hver enkelt Kjøbstadcommune og lade dem sende Delegerede, kort sagt, improvisere hver Gang en Autoritet, der skal udtale sig. Det er det, som man nu vil forandre ved at faae dette Fællesraad. Man vil i dettes Haand nedlægge den Myndighed, som for Kjøbstædernes Vedkommende er nedlagt i en enkelt Embedsmands Haand. Altsaa det, der maa hævedes, er ingenlunde det, som den ærede Rigsdagsmand hævder, og Grundene, han har anført, kunne ikke være holdbare. Jeg troer nok, den ærede Rigsdagsmand vil overtage alle Eiendomme imod at svare Skatterne, ja, det er i sin Orden; men troer den ærede Rigsdagsmand, at det hører til Dagens Orden, at Statskatterne ikke blive indbetalte? Det er overmaade sjældent og saagodt som aldrig Tilfældet, at Statskatterne ikke indkomme; derfor behøver den ærede Rigsdagsmand slet ikke at tage Forholdsregler imod Commune-Bestatningen. Vi skulle give Regler for Bestatningen,

men vi skulle for Alt i Verden ikke indbringe den aarlige Rigning af Skatterne her i Rigsdagen; det vilde give Anledning til de alleruanskeligste Discussioner, der kunde tænkes, naar Rigsdagen skulle blive et overordnet Communeraad, saaledes at Communerne, hvergang en Skat skulle paalignes, skulle vente, indtil Rigsdagen kom sammen og indtil den havde forhandlet den Mangfoldighed af Sager, der da vilde indkomme til den. Nei, saa fik vi ingen communal Selvstændighed, saa maae vi hellere lade det blive, som det er; thi Rigsdagen som overordnet communal Autoritet vilde knuse det hele communale Liv.

Tsherning: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet for en kort Bemærkning.

Tsherning: I en kort Bemærkning kan jeg naturligviis ikke undersøge det egentlige Stridspunkt, Grundlovsbestemmelserne angaaende; men jeg kan i en kort Bemærkning udtale, at det ærede Medlem ikke har talt et Ord om det, jeg har sagt. Han har opfundet, at jeg vilde have, at vi skulle paaligne Skatter; jeg har kun sagt, at vi skulle begrænske Stattemyndigheden og lade Communerne selv paaligne indenfor denne Begrænsning. (H. Hage: Men lade det hvergang gaae ind til os!) Jeg har sagt, at retlig, fornøstgiivis kan Communen ikke opkræve nogen Skat, naar den gaaer udenfor, hvad der er indrømmet den ved Lovbestemmelser.

Rettelser.

Nr. 43, Sp. 666, Lin. 10 f. n.: „snarere frygte de Sidste end haabe det Første“ læs: „snarere frygte det Første end haabe det Sidste“